

Дѣдо Борю.

Какво видѣ единъ слънчевъ лжчъ.

Една утринъ, много рано, когато дѣцата още спѣха въ топлитѣ си легла, слънцето повика своитѣ дѣца, лжчитѣ, и имъ каза:

„Мили мои, послушни дѣца, ще отидете днесъ да топлите и да свѣтите по земята. Освѣтете всичко живо, стоплете всѣка животинка и растение, а най-много тия, които страдатъ. Сгрѣйте и освѣтете, ако можете, душитѣ на хората“.

И прострѣ слънцето голѣмата си ржка, та отвори тежкитѣ порти на небето. И полетѣха лжчитѣ съ такава бързина къмъ земята, че не можеше да ги стигатъ и най-бързиятъ конь, и най-бързата желѣзница. Тѣ надминаваха съ бързината си и ластовичката, когато хвърка.

Ето единъ намъ познатъ лжчъ! Да тръгнемъ и ние съ него, та да видимъ, какво ще прави!

Най-напрѣдъ той цѣлуна едно облаче. Това малко облаче не бѣ цѣлувано до сега, та почервенѣ отъ срамъ и се издигна на високо по небето.

Бързо лжчътъ отиде къмъ единъ кокошарникъ. Събуди пѣтела, а той почна да тупа съ крилѣтѣ си и запѣ: „Ставайте хей! Врѣме е за работа“. Чуа го работнитѣ домакини, станаха и се заловиха на работа.

Отъ тукъ лжчътъ съгледа едно цвѣтенце, въртипопъ, братъ на лай-кучката. Прати и нему една цѣлувка, а той изправи своята главичка, напълнена съ